

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2009. év október hó 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A ***rablás büntette és más bűncselekmény*** miatt ***I. r. vádlott és társa*** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 7.B.148/2006/134. számú ítéletét a büntetést kiszabó részében az I. r. vádlottra vonatkozóan megváltoztatja, és a vádlottra kiszabott ***fegyházbüntetés tartamát 5(öt) évre enyhíti.***

Egyebekben az elsőfokú ítéletet mindkét vádlott tekintetében helybenhagyja.

A II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe ***beszámítja.***

A másodfokú eljárásban felmerült ***31.500,-*** (harmincegyezer-ötszáz) ***forint*** bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a 2008. év november hó 3. napján kelt 7.B.148/2006/134. számú ítéletével az I.r. vádlottat a Btk. 321.§ (1) bekezdésébe ütköző s a (3) bekezdés a./ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás büntette miatt 6 évi fegyházra és 6 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az I.r. vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámításáról.

A II.r. vádlott bűnösségét a Btk. 321.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a./ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás büntetében és a Btk. 170.§

(1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés I. fordulata szerint minősülő és büntetendő testi sértés büntetében állapította meg.

Ezért vele szemben halmazati büntetésül 8 évi fegyházbüntetést és 8 évi közügyektől eltiltást szabott ki. Esetében is rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalását megszüntette és azokat az I.r. vádlottnak rendelte kiadni, egyben kötelezte a vádlottakat külön-külön az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére is.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a II.r. vádlott terhére a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést.

Az I.r. vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítéséért, míg a II.r. vádlott és védője a bűnösségének megállapítása miatt, felmentésért fellebbezett.

A bejelentett fellebbezést a II.r. vádlott - az ítéletátlához 2009. év október 13. napján érkezett - 76 oldalas beadványában írásban is részletesen megindokolta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságon lefolytatott eljárás során nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, hogy a terhére rótt cselekményeket ő követte el.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a sértett által a támadójáról adott személyleírást, amely egyáltalán nem illik rá, továbbá figyelmen kívül hagyta azokat a tanúvallomásokat is, amelyek az ártatlanságát bizonyíthatták volna.

Álláspontja szerint az I.r. vádlott többször módosított és valótlan tartalmú vallomásait az elsőfokú bíróság megmagyarázhatatlan okból elfogadta, azokat spekulatív módon összerakta, és közben helytelen következtetésekre jutva, végül is vádirattal egyező tényállást állapított meg, amelynek azonban a valósághoz semmi köze nincs.

Kifogásolta a nyomozóhatóság által elkövetett hibákat, ezen belül is elsődlegesen azt, hogy a rendőrség nem nyomozta le tanú 1-et, aki a cselekmény elkövetésének időpontjában és annak a helyszínén beszélgetést folytatott az I.r. vádlottal.

Nem vette figyelembe azt sem, hogy ő nem ismerte tanú 2. 70-es mobilszámát sem, így nyilvánvaló, hogy azon a számon nem is érintkezhetett vele. Ellenkezőleg, a nyomozóhatóság és az elsőfokú bíróság úgy irányította tanú 2. kihallgatását, hogy a vallomásának tartalma rá terhelő legyen.

Ezen túlmenően a II.r. vádlott több bizonyítási indítványt is előterjesztett. Így indítványozta

- Tanú 3 kihallgatását, aki az I.r. vádlott főbélőjeként nyilatkozni tudna az I.r. vádlott anyagi helyzetéről, fizetési szokásairól a közöttük kialakult elszámolási viszonyról, annál is inkább, mert a bűncselekmény elkövetése

után az I.r. vádlott többször felhívta tanú 3-at, aminek nyilvánvalóan oka volt és köze lehet a bűncselekményhez is.

- grafikus bevonásával fantomrajz készítését arról a személyről, aki az I.r. vádlottal együtt jelent meg akkor, amikor tőle az I.r. vádlott a mobil telefonját elkérte, illetve visszavitte, és akinek esetleg szintén köze lehet a bűncselekményhez.
- új informatikai szakértő bevonását, annak pontos megállapítása végett, hogy a vádbeli cselekmény napján reggel 7 óra és 7 óra 30 perc között hol használták az I.r. vádlott, illetve az ő telefonját.
- Tanú 2 és tanú 4 ismételt kihallgatását, mivel ez utóbbi tanú egyértelműen igazolni tudja, hogy tanú 2. terhelő vallomása csak bosszúból született.
- az I.r. vádlott ismételt igazságügyi elmeorvos szakértői vizsgálatát annak egészen pontos megállapítása végett, hogy az I.r. vádlott krónikus és notórius hazudozó, akinek az egész élete arról szól, hogy más embereket hosszú ideig tévedésben tartson, és becsapjon, így jelen ügyben sem tekinthető szavahihetőnek.
- annak ellenőrzését, hogy a sértett a cselekmény napján mikor és milyen helyszínről beszélt az I.r. vádlottal, illetve, mikor telefonált a rendőrségre és ezt a hívást mikor fogadták
- a rendőrség helyszínre érkezésének útvonalára és ennek időigényére vonatkozó bizonyítás lefolytatását, amelyből az elkövetés időpontja pontosítható.

Mindezek tisztázása nélkül álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan ezért annak hatályon kívül helyezése és új eljárás lefolytatása indokolt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.169/2006/25. számú átiratában és képviselője a nyilvános ülésen elhangzott szóbeli felszólalásában is a II.r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta.

Érvelése szerint az I.r. vádlott beismerő vallomását a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai, így különösen a híváslisták elemzéséből nyert információk alátámasztották. A cselekmény napján folytatott mobiltelefon beszélgetések adatai szerint ugyanis a két vádlott a cselekmény elkövetését megelőzően a bűncselekmény helyszíne felé, annak elkövetése után pedig attól azonos irányba távolodva haladt.

Ez az ügyészi álláspont szerint mindenképpen az I.r. vádlott állításait támasztja alá. Emellett igen jelentős és ugyancsak az I.r. vádlott vallomását alátámasztó bizonyíték tanú 2. előadása is.

Az ügyészi álláspont szerint a vádlottak bűnösségének megállapítása helyes, törvényes a cselekmények minősítése és az I. r. vádlott tekintetében megfelelő a kiszabott büntetés neme és mértéke is. Ugyanakkor a belső arányosítás követelményét is figyelembe véve, a II.r. vádlottal szemben lényegesen hosszabb fő- és mellékbüntetés kiszabása szükséges.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen elhangzott felszólalásában az enyhítésért bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta.

Álláspontja szerint a szándékegység a két vádlott között kizárólag a csalás tekintetében állapítható meg. Az I.r. vádlott tervének végrehajtásához ugyanis szükséges volt még egy személy, aki II. r. vádlott volt.

A terv megbeszélése során azonban közöttük, sem erőszak alkalmazásáról, sem fegyver használatáról, sem pedig a sértett bántalmazásáról előzetesen szó nem esett, mindezekről az I.r. vádlottnak tudomása nem volt.

Védencének a cselekmény elkövetése után tanúsított magatartásával kapcsolatosan a védő azt hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott - látva a sértett bántalmazását - joggal félt attól, hogy ellenkezés, vagy a sértettnek nyújtandó segítség miatt végül ő is erre a sorsa jut, így menekülése és bujkálása indokolt volt. Ugyanakkor kiemelte, hogy a cselekmény körülményeinek a feltárása az I.r. vádlott közrehatása nélkül nem lett volna lehetséges, ezt pedig nagyobb nyomatékkal indokolt figyelembe venni. Emellett személyi körülményei, ezen belül is a négy gyermekes családi állapota, állandó munkaviszonya, rendezett családi körülményei mindenképpen indokolják a kiszabott büntetés jelentős mértékű enyhítését.

A II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen elhangzott felszólalásában a II. r. vádlott bizonyítékok hiányában történő felmenését indítványozta.

Álláspontja szerint a II.r. vádlott bűnössége az eljárás során nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást.

Az elsőfokú bíróság ugyanis nem tett eleget a felderítési kötelezettségének és emellett indokolási kötelezettségét is hiányosan teljesítette. Figyelmen kívül hagyta, hogy az I. r. vádlott terhelő vallomása nem volt következetes, számos ellentmondást tartalmazott, amelyet fel kellett volna oldani.

Figyelmen kívül hagyta, hogy a két vádlott közül éppen a II.r. vádlott rendelkezett biztos egzisztenciával és anyagi háttérrel.

Nem értékelte a bíróság, hogy a két vádlott haragos viszonyban volt, és hogy az I. r. vádlott először nem a II. r. vádlottat, hanem egy másik személyt jelölt meg társaként.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a védelem bizonyítási indítványait és nem is indokolta meg azok elutasítását sem.

Nem indokolta meg, hogy a sértettnek az elkövető orráról és hangjáról történő azonosítását miért tekintette egyértelműen a II.r. vádlottra illő, megcáfolhatatlan bizonyítékként és azt sem, hogy a védelem mobiltelefon kölcsönadására vonatkozó vallomását és az ennek megtörténtét igazoló tanúk vallomásait miért nem fogadta el.

Ugyancsak kétséges tanú 2. nyomozati vallomásának elfogadása is, hisz a tanú a tárgyaláson már ettől eltérő tartalommal nyilatkozott, amelyet azonban az elsőfokú bíróság kellő indokolás nélkül elvetett.

Összességében álláspontja szerint nincs olyan bizonyíték, amelyből egyértelműen és kétséget kizáróan meg lehetne állapítani, hogy az I. r. vádlott mellett a II. r.

vádlott vett részt a cselekmény elkövetésében, így felmentése mindenképpen indokolt..

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán megbánását hangsúlyozta és rendezett élet körülményeire, továbbá 4 gyermekes családi állapotára hivatkozott.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangsúlyozta és ennek alátámasztásaként - az írásbeli beadványával egyezően - szóban is összefoglalta az elsőfokú bíróságnak a felderítési kötelezettsége és indokolási kötelezettsége terén történt mulasztásait.

A bejelentett fellebbezések közül az I.r. vádlott és védője által bejelentett fellebbezés eredményesnek bizonyult, míg a II.r. vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést és a II.r. vádlottnak és védőjének a felmentésre irányuló fellebbezését az ítéltábla nem találta alaposnak.

A másodfokú bíróság a kétoldalú perorvoslattal megtámadott elsőfokú ítéletet a Be.348.§ (1) bekezdés szerint az azt megelőző eljárással együtt, teljes terjedelmében felülvizsgálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta és helyesen járt el, amikor a II.r. vádlott védője által az elmeorvos szakértői vélemény készítésében közreműködő pszichológus szakértőnek és a sértett sérülésének keletkezésére vonatkozóan az orvos szakértőnek a megidézésére, valamint a cselekmény elkövetése során felhúzott pisztoly valódiságára vonatkozóan fegyverszakértőnek a bevonására irányuló bizonyítási indítványait elutasította.

Ennek indokait az elsőfokú bíróság az ítéletében részletesen és logikusan fejtette ki, amelyet a másodfokú bíróság minden tekintetben helyállónak és törvényesnek tartott, és azzal egyet értett.

Ugyanakkor észlelte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta az ugyancsak a II.r. vádlott védője által előterjesztett 2 további bizonyítási indítvány elutasításának indokát adni.

A védő indítványozta grafikus szakértő bevonásával egy fantom kép elkészítését arról a személyről, aki jelen volt az I. r. vádlott társaságában akkor, amikor a II. r. vádlott átadta a mobiltelefonját az I.r. vádlottnak használatra.

Indítványozta továbbá tanú 3. kihallgatását is, aki az I.r. vádlott főbélőjeként nyilatkozni tud az I. r. vádlott anyagi helyzetéről.

Az iratok alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a telefon kölcsönadására vonatkozóan a II.r. vádlott vallomását, így a grafikus szakértő bevonása indokolatlan.

Ugyancsak megállapítható, hogy az eljárás során az I. r. vádlott nem vitatta anyagi gondjait, ellenkezőleg, ezzel magyarázta a bűncselekmény elkövetését, így e tényre vonatkozóan további bizonyítást lefolytatni indokolatlan.

Helyesen járt el tehát az elsőfokú bíróság, amikor ezeket az indítványokat elutasította.

A II.r. vádlott a másodfokú eljárás során a bírósághoz eljuttatott írásbeli beadványában újabb bizonyítási indítványokat terjesztett elő a fentebb ismertetettek szerint, melyek között szerepel ez a két indítvány is.

Az előterjesztett további bizonyítási indítványokat a másodfokú bíróság a következő indokolással utasította el:

Tanú 4. tanú ismételt meghallgatására vonatkozóan megállapítja, hogy a tanú meghallgatása az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolná, és nem lenne alkalmas az eljárás során feltárt egyéb bizonyítékok semlegesítésére sem.

A híváslisták adatai ugyanis mindenben alátámasztották tanú 2. nyomozás során tett vallomását, amelyet az elsőfokú bíróság - kellően és logikusan megindokolva - elfogadott, szemben a tárgyalási vallomásával.

Így annak nincs jelentősége, hogy ezt a terhelő vallomását bosszúból tette e vagy sem, hisz objektív adatok támasztották alá annak tartalmát, és valódiságát.

Hasonlóképpen nem indokolt újabb informatikai szakértő bevonása sem, annak igazolására, hogy a cselekmény reggelén a két vádlott hol tartózkodott.

A nyomozás során beszerzett adatok és azok értékelése egyértelműen azt igazolta, hogy a vádlottak a cselekmény időpontjában azonos irányban mozogtak, a cselekmény elkövetését megelőző időpontban pedig - 7 óra 39 percet követően - egymással nem beszéltek. Figyelemmel arra is, hogy a cellainformációkat a mobil társaságok csak 1 évig őrzik, nincs lehetőség arra, hogy a már rendelkezésre álló adatokon túlmenően további új adatok birtokába jusson a bíróság.

Szükségtelen az I.r. vádlottra vonatkozóan új elmeorvos szakértői vélemény beszerzése is a szavahihetőségének ellenőrzésére, a vallomásai valóságtartalmának megkérdőjelezhetőségére vonatkozóan.

Megállapítható, hogy a nyomozás során beszerzett szakvélemény erre vonatkozóan tartalmaz adatokat, hiszen a szakértők megállapították, hogy az I. r. vádlott hazudozásra hajlamos, ez azonban nem kóros, így nyilatkozatait pusztán ez a tény nem teszi értékelhetetlenné.

Az elsőfokú bíróság ennek ismeretében értékelte az I.r. vádlott vallomásait, vetette össze azt az egyéb bizonyítékokkal és indokolta meg, hogy az I. r. vádlott vallomásait mely részében és miért fogadta el.

Hasonlóképpen indokolatlan és az ügy szempontjából irreleváns annak további tisztázása, hogy a sértett mikor hívta fel a rendőrséget a cselekmény helyszínéről és a hívást mikor fogadták.

Ezeknek az adatoknak az ellenőrzéséből mindössze azt lehetne megállapítani, hogy erre a hívásra biztosan a cselekmény elkövetése után került sor.

Az sem kétséges, hogy nem sokkal a cselekmény elkövetése után, hisz erre tanú 5. vallomása elegendő bizonyíték. E tanú látta ugyanis a két menekülő vádlottat és a gépkocsiból kiszálló sértettet is, amint telefonál, ezért az időpont további pontosítása szükségtelen.

Hasonlóképpen szükségtelen az ügy elbírálása szempontjából a rendőrség helyszínre érkezésének útvonalára és annak időigényére vonatkozóan bizonyítás felvétele is, hisz ez a vádlottak cselekményére vonatkozóan semmiféle összehasonlításra nem adna alapot, így az ügy elbírálása szempontjából teljesen irreleváns.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében, a logika szabályai szerint értékelte, mérlegelte és ténybeli következtetései is helyesek.

Maradéktalanul betartotta az eljárási törvény rendelkezéseit és a tisztességes eljárás (fair trial) követelményeit, amikor helyt adott a II.r. vádlott védője által előterjesztett indítványok jelentős részének és az így nyert adatokat is értékelési körébe vonta.

A másodfokú bíróság megállapította azonban, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás kisebb fokban megalapozatlan, amely megalapozatlanság azonban a Be. 352.§ (1) bekezdés a./ pontja szerint az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt az alábbiak szerint:

- az I.r. vádlott személyi körülményeit a nyilvános ülésen elhangzottak alapján kiegészíti azzal, hogy az I.r. vádlott időközben megnősült, felesége gyermekruha kereskedéssel foglalkozik, mellyel havi 150-200 ezer Ft-ot keres.
- Az I. r. vádlott bio-brikettet forgalmaz, melyből havi 400 ezer Ft jövedelme származik. Felesége előző házasságából származó két gyermekét valamint a saját két gyermekét is közösen nevelik, a gyermekek valamennyien tanulmányokat folytatnak.
- Az ítélet 3. oldalának 9. bekezdését azzal egészíti ki, hogy az I.r. vádlottal szemben a Pest Központi Kerületi Bíróságon súlyos testi sértés büntette miatt folyamatban lévő büntető ügyben a kitűzött tárgyalás időpontja 2009. év november hó 17. napja.

- a II.r. vádlottra vonatkozóan az ítélet 4. oldal 4. bekezdését kiegészíti azzal, hogy az első 4 elítélése többségében vagyon elleni cselekmények miatt történt és e cselekményeket a bíróságok az 1990. év és 1997. év között jogerőre emelkedett ítéleteivel bírálta el.
- Az ítélet 4. oldal 7. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a II.r. vádlottra az indulatok elfojtása jellemző, amely az érzelmek kiszorítását jelenti, egyben megállapítható a felelősségvállalás előli menekülés is. Az észlelet kóros hazudozásra való hajlama nem betegségi szintű, konfabuláció esetében nem mérhető (elsőfokú bírósági iratok 102. oldal).
- Az ítélet 5. oldal 2. bekezdés 4. mondatát úgy pontosítja, hogy az I.r. vádlott erőszakkal, vagy fenyegetéssel tervezte megszerezni a sértett pénzét. Egyben a másodfokú bíróság e mondatból kirekeszti a „az élet és testi épség elleni közvetlen,” mondatrészt, mert ez a jogi indokolásba tartozó megfogalmazás.
- A 6. oldal első bekezdés 3. sorában feltüntetett gépkocsi rendszámát helyesbíti (nyomozati iratok 159. oldal).
- A 6. oldal második bekezdésének utolsó mondatát azzal egészíti ki, hogy a terheltek a helyszínről a közelben parkoló gépkocsijuk felé menekültek, majd azt elérve abba szálltak és a helyszínt az I.r. vádlott által vezetett gépkocsival elhagyták. Útközben az I.r. vádlott átadta a II. r.vádlottnak a a sértettől elvett 1 millió 500 ezer Ft-ot. Az okozott kár nem térült meg.

Az ekként kiegészített illetve helyesbített tényállás már minden tekintetben megalapozott, a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelésén alapul, és helytálló a II.r. vádlott tagadásával szemben is.

A II.r. vádlott és védője is fellebbezésükben ezt a mérlegelő tevékenységet támadták és a II.r. vádlott által előterjesztett védekezés elfogadását célozták, amely azonban a másodfokú eljárásban megalapozott tényállás mellett nem vezethetett eredményre.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást elsődlegesen a sértett, ezt alátámasztó részében az I. r. vádlott, a meghallgatott tanúk közül tanú 6., tanú 7. és tanú 5. tanúk vallomására, valamint a híváslisták adataira és az orvos szakértői véleményre alapította., mivel ezek a bizonyítékok erősítették egymást és zárt logikai láncot alkottak.

Ezzel szemben a II.r. vádlott az eljárás során mindvégig tagadta a bűncselekmény elkövetését. Ennek igazolására indítványozta 4 olyan tanú meghallgatását, akik igazolni tudják, hogy a cselekményt megelőző napon és a cselekmény napján is kölcsönadta az I. r. vádlottnak a mobil telefonját, aki annak használatával, bosszúból terelte rá a gyanút.

E tanukkal kívánta bizonyítani a II.r. vádlott azt is, hogy a cselekmény elkövetésének időpontjában és azt követően is barátainak a társaságában volt, így ártatlansága nyilvánvaló.

Az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott védekezését megerősítő tanúvallomásokat értékelte, mérlegelte, összevetette az egyéb bizonyítékokkal és ennek eredményeként azokat elvetette az ítélet 13. oldalán kifejtett érvek alapján, melyekkel a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett.

Az elsőfokú bíróság erre vonatkozó érvelését a másodfokú bíróság a következőkkel egészíti ki:

Tanú 8. tanúkénti kihallgatására már a nyomozás során is sor került, méghozzá a cselekmény elkövetéséhez viszonylag közeli időpontban, 2005. év december 15. napján. / nyom. ir. 429. oldal)

Akkor a nyomozóhatóság tájékoztatta tanú 8-at arról, hogy a II.r. vádlottal szemben egy 2005. év április hó 12. napján elkövetett fegyveres rablás miatt folytatnak nyomozást, és arra vonatkozóan tettek fel kérdéseket a tanúnak, hogy e naphoz kapcsolódóan emlékszik e valamilyen különös, vagy emlékezetes dologra a II. r. vádlottal kapcsolatban.

Tanú 8. akkor úgy nyilatkozott, hogy „igazából arra sem emlékszem, hogy én mit csináltam 2005.év áprilisában, nemhogy a II. r. vádlott cselekedeteire emlékeznék."

Ehhez képest a két évvel későbbi tárgyalási meghallgatása alkalmával határozott és részletes vallomást tett a mobil telefon kölcsönadásának tényére és annak körülményeire vonatkozóan is, és még arra is visszaemlékezett, hogy azon a napon tanú 9-el. és a II. r. vádlottal reggel 7 óra 30 perctől egészen 10 óráig együtt voltak.

A két vallomás közötti éles ellentmondás mindenképpen megkérdőjelezi a tanú szavahihetőségét.

Ugyanez vonatkozik tanú 10. és tanú 11. tanúk vallomására is, akik két év távlatából emlékeztek a de. 10 órai időpontra és a sörözőből látottakra.

Helyesen állapította meg e tanúvallomásokkal szemben az elsőfokú bíróság, hogy a tényállás megállapításánál figyelembe vett bizonyítékok olyan zárt logikai láncolatot alkotnak, amelyek kizárják, hogy a cselekmény elkövetésében nem a II.r. vádlott hanem más személy vett részt. Ekként pedig tanú 1. cselekvőségére vonatkozó II. r. vádlotti védekezés is alaptalan.

Kétségtelen, hogy a sértett a csuklyától nem látta az őt fegyverrel fenyegető, majd az utász törrel őt megsebesítő személy arcát, így a tárgyaláson sem tudta egyértelműen beazonosítani a II.r. vádlottat.

Ugyanakkor a hívás listák adataiból egyértelműen megállapítható, hogy 2005. év április 7. napján - akkor amikor az I.r. vádlottban már megszületett a bűncselekmény elkövetésének gondolata, megismerkedett tanú 6-al és kialakult a végrehajtásra

vonatkozó terve is, amelyhez mindenképpen társra volt szüksége - 4 alkalommal beszélt a II. r. vádlottal.

Helyesen jutott tehát az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az I.r. vádlott nyilvánvalóan a II. r. vádlottal kívánta a cselekményt végrehajtani, és ezért vette fel vele a kapcsolatot.

Arra is helyesen következtetett az elsőfokú bíróság, hogy az I.r. vádlott már a a II. r. vádlottal folytatott megbeszélés eredményének ismeretében ment a a sértettel és tanú 6-al megbeszélte első találkozására a sörözőbe.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság hogy tanú 2. tanú nyomozati vallomása egyértelműen cáfolja a telefon kölcsönadására vonatkozó II.r. vádlotti előadást

Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az I.r. vádlott önmagát is terhelő vallomása több ponton megegyezik a sértett előadásával a II.r. vádlott szerepét és cselekvőségét illetően.

Végezetül utal a másodfokú bíróság arra is, hogy bár a cselekmény elkövetésének pontos időpontja nem volt megállapítható, azonban az igen, hogy arra a 9 óra 24 perckor lebonyolított telefonhívást követően és a rendőrség 9 óra 50 perckor történő értesítését megelőzően került sor.

Olyan adat pedig, amely azt igazolta volna, hogy ebben az időszakban a II.r. vádlott kétséget kizáróan máshol tartózkodott, nem merült fel.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és - a Btk. 2. §-ának felhívása mellett - törvényes a cselekmények minősítése is.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak a vagyon elleni cselekményt szándékegységben, közösen hajtották végre, abban tehát társtettesek.

Ugyancsak helyesen döntött amikor megállapította, hogy a testi sértés tekintetében a szándékegység nem állapítható meg, ezt a cselekményt a II. r. vádlott egyedül, hirtelen elhatározásból követte el, amelyre az I. r. vádlottnak a részessége sem terjedt ki (minőségi túllépés).

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul sorolta fel az irányadó körülményeket és azokat a II. r. vádlott II.r. vádlott tekintetében súlyuknak megfelelően értékelte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a II.r. vádlottal szemben halmazati büntetésként kiszabott fegyházbüntetés szükséges, de egyben elegendő is a büntetési célok eléréséhez. A fő- és mellékbüntetés tartamának súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezéssel nem értett egyet, azt nem tartotta megalapozottnak.

Helytállónak találta ugyanakkor az I.r. vádlott védőjének a büntetés enyhítésére irányuló érvelését.

Nem vitatható, hogy az I.r. vádlott az eljárás során lényegében feltáró jellegű beismerő vallomást tett, amellyel a cselekmény felderítését is jelentősen elősegítette.

Emellett kedvező irányban megváltozott személyi körülményeire, négy gyermekes állapotára, a nyilvános ülésen is hangsúlyozott megbánására, és a belső arányosítás követelményének a büntetés mértékében történő megjelenésére is figyelemmel az I.r. vádlott tekintetében lehetőséget látott a kiszabott főbüntetés mértékének enyhítésére.

Összességében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r. vádlottra vonatkozóan a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján részben - a főbüntetés mértékét enyhítve - megváltoztatta, míg az ítélet egyéb rendelkezéseit e vádlottra és a II.r. vádlottra vonatkozóan a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A II.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a Btk. 99.§ (1) bekezdése alapján, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozóan a Be. 381.§ (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, a 2009. év október hó 14. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén s.k.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 7.B.148/2006/134. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.70/2009/13. számú ítélete folytán mindkét vádlottal szemben 2009. év október hó 14. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2009. év október hó 14. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Horváth Judit
tisztviselő

